

VINCENT **KLIESCH**

námet

SEBASTIAN **FITZEK**

AURIS

ZVUK ZLA

TRILER

EDÍCIA
MIMO ZÁKONA

VINCENT KLIESCH

námet

SEBASTIAN FITZEK

AURIS

ZVUK ZLA

TATRAN

Z nemeckého originálu Vincent Kliesch – Nach einer Idee
von Sebastian Fitzek: Der Klang des Bösen, Auris,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Droemer Verlag,
Ein Imprint der Verlagsgruppe
Droemer Knauer GmbH & Co. KG, Mníchov 2022,
preložila Zuzana Kováčiková.
Vyšlo vo Vydavateľstve TATRAN, Bratislava 2022 ako 5380. publikácia
a 40. zväzok edície Mimo zákona.

Vydanie I.

Prebal a väzbu podľa pôvodného návrhu spracoval Peter Zentko.
Zodpovedná redaktorka Zuzana Šulajová
Jazykové redaktory Zlata Sršňová, David Grich
Technický redaktor Peter Zentko
Sadzba RS servis, Bratislava
Vytlačil FINIDR, s.r.o., Český Těšín.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

All rights reserved.

This book has been negotiated through AVA international GmbH,
Germany (www.avainternational-de).

Copyright © 2022 by Verlagsgruppe Droemer Knauer
GmbH & Co. KG, Munich Germany
Translation © Zuzana Kováčiková 2022
Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2022

ISBN 978-80-222-1372-1

Prológ

Hegel

Pravdepodobne čoskoro zomrie, no v tej chvíli mal Matthias Hegel úplne iné problémy. Pred niekoľkými týždňami zachrípol a začal mať ťažkosti pri prehĺtaní. O dva dni neskôr vykašľal krv. Ako vyštudovaný lekár dospel k záveru, že má pľúcnu chorobu, a povedal si, že sa dá vyšetriť, len čo na to bude mať viac času. *A teraz? Kolko času mi ešte ostáva?* Asi pred polhodinou začal pociťovať trýznivú bolesť medzi lopatkami, ktorú už nemohol ignorovať, a vybral sa rovno do berlínskeho Centra srdcových chorôb. Tušil, čo ukáže počítačová tomografia. A predsa ho nezožierali obavy o svoj život. Ako by jeho smrť mohla byť horšia než koniec toho jediného, čo robilo život hodným žitia? *Koniec nádeje na vykúpenie zo samoty.*

Patrizia neprišla na dohodnuté miesto stretnutia. Či o chvíľu rádiológ potvrdí jeho domnienku alebo nie, nič mu nemôže spôsobiť väčšiu bolesť ako prázdne miesto vedľa neho na lavičke.

Hegel ležal pokojne s pohľadom upretým nahor na vyšetrovacom stole, ktorý pomaly prechádzal cez skener. Lekárovo slová k nemu doliehali akoby z veľkej diaľky, no aj tak neboli dôležité. Hegel presne vedel, čo má robiť. Má nehybne ležať, pokojne a rovnomerne dýchať. Ešte stále cítil sklamanie a prístroj mu poskytoval ticho, ktoré využíval na nahliadnutie do svojho vnútra.

Opäť sa v myšlienkach vrátil na lavičku v záhrade pri zámku Sanssouci. Tam, kde pred chvíľou trpezlivo a plný nádeje čakal na Patriziu. Dokonca oveľa dlhšie, ako sa dohodli. Na tú jednu, konkrétnu lavičku neďaleko čínskej čajovne. Bokom od davov turistov obdivujúcich zámok Fridricha Veľkého. Ďaleko od te-

rasových záhrad a majestátnej fontány, ďaleko od hrobu pruského kráľa, ktorý nebol ani trochu prepychový a nachádzal sa hneď vedľa miesta, kde pochovali jeho psy, presne podľa Fridrichovho želania. Bokom od zájazdových skupín, ktoré prichádzajú a odchádzajú – rovnako ako väčšina ľudí, ktorých v živote stretne. Iba málokto z nich ostanú. Naozaj alebo v srdci.

Hegel sa v predstavách preniesol na miesto, kde boli on a ona vždy nerušení, iba oni dvaja a to niečo, čo by ani jeden z nich nedokázal opísať. Načo aj, nie každý pocit musí byť vyjadrený slovami. Hegel celým svojím srdcom dúfal, že Patrizia príde. K ich lavičke, kde si ich nikto nevšimol. Predtým, ako musel ísť do väzenia, pretože ho obvinili z vraždy manželky. Predtým, ako vypuklo celé to šialenstvo, ktoré odvtedy určuje jeho život.

Patriziu spoznal v čase, keď sa jeho svet náhle obrátil naruby. Hegelovej manželke Johanne už dávno prestalo záležať na ich manželstve. Tak veľmi sa nechala pohltiť svojou prácou v programe na ochranu svedkov, že sa prestala zaujímať dokonca aj o ich spoločnú dcéru Mathildu. Iste, Mathilda nebola ich biologické dieťa, to však nebol dôvod nemilovať ju celým srdcom. Ako by niekto mohol cítiť k tej anjelskej bytosti niečo iné ako lásku? Keď sa na to pozeral s odstupom času, Mathildin príchod do ich života znamenal koniec lásky, časom sa jednoducho vytratila a premenila sa na zvyky, pravidlá a dohady o tom, čo si myslí ten druhý. Hegel a Johanna sa jeden druhému postupne úplne odcudzili, až Hegel začal túžiť po niekom, s kým by cítil, že k sebe patria. Nebol to zámer, nehľadal novú lásku. Nebol už predsa tínedžer a život ho naučil vedieť realisticky odhadnúť šance na pravú lásku.

Osud však chcel, aby na nudnom večierku stretol Patriziu. Pôvodne sa mu do jej vily pri jazere Kleiner Wannsee nechcelo ísť. Nenávidel spoločenskú konverzáciu s hlúpymi ľuďmi, ktorí sa cítia dôležito, lebo sú bohatí. No potom sa zasa pohádal s Johannou, a aby utiekol pred stiesnenou náladou, ktorá u nich doma vládla, vybral sa do vily Bergovcov. Na zozname pozvaných hostí bol úradujúci starosta Berlína ako aj mnohí ďalší

významní a prominentní hostia. Prišlo dokonca aj niekoľko bývalých popových hviezd, keďže Patriziin manžel Martin Berg bol kedysi úspešný hudobný producent. Predtým, ako sa brandža zmenila. Potom si založil stavebnú firmu, ktorá sa podieľala takmer na všetkých prestížnych stavbách v hlavnom meste.

Brať symptómy na ľahkú váhu nebolo rozumné. Lenže čo priniesol Hegelovi rozum? Postavenie a peniaze, to áno. Ale čo to, čo sa nedá kúpiť ani naučiť? To, čo je naozaj dôležité práve preto, lebo sa to nedá vyjadriť v číslach. Bolo rozumné pozvať Patriziu ešte počas večierka, ktorý strávili spoločnými rozhovormi a vo veselej nálade, už na druhý deň na obed? Bolo rozumné pozvať ju do svojho víkendového domu, kým bol jej manžel na služobnej ceste a štrnásťročný syn Silvan nocoval u kamaráta?

Nie, rozum je preceňovaná cnosť. Cnosť, o ktorú usilujeme až vtedy, keď už nemáme žiadne presvedčivé argumenty. Rozum iba veľmi zriedka prispeje k radosti zo života. Samozrejme, nebolo rozumné stráviť s Patriziou noc a ešte nerozumnejšie by bolo priznať sa svojim partnerom a deťom. Komu by to pomohlo, čo by sa tým zlepšilo? Preto si to nechali pre seba a ani to nebolo ťažké. Patriziin muž bol aj tak stále na pracovných stretnutiach či služobných cestách a Hegelova žena Johanna sa buď vydávala za bezdomovkyňu a potulovala sa okolo domov, v ktorých bývali chránení svedkovia, alebo ako vysokopostavená policajtká sedela v zasadačkách. Ani v jednom manželstve už nebolo miesto pre lásku a to, čo spájalo Hegela a Patriziu Bergovú, bolo pre oboch také vzácne, že s tým nakladali ako s pokladom, ktorý bude v bezpečí iba dovtedy, kým sa nikto nedozvie o jeho existencii.

A potom vypuklo peklo.

Johannu zavraždili a Hegela postavili pred súd. Z minúty na minútu sa všetko zmenilo, Hegel putoval do vyšetrovacej väzby a zakrátko ho v súdnom procese, ktorý trval iba dva dni, odsúdili na doživotný trest odňatia slobody. Rozpadol sa mu svet.

„Všetko sa vysvetlí, zanedlho budeš vonku,“ ubezpečovala ho Patrizia počas svojej návštevy vo väznici v Moabite, akoby mohla

všetko napraviť iba zvukom svojich slov. „No neviem, či sa potom k tebe vrátim. Môj syn na tom nie je dobre, je na tom čoraz horšie. A ty, keď sa odtiaľto dostaneš, sa musíš postarať o svoju dcéru. Stratila matku, potrebuje ťa viac ako ktoréhokoľvek iného človeka na svete. Nesmieš sa pred ňou zrazu objaviť s inou ženou. Myslela by si, že si hneď len tak nahradil jej mamu. Matthias, ľúbim ťa, ale musíme tento náš krásny čas ukončiť.“

Hegel si pamätal, čo jej na to povedal, akoby to bolo včera. „Mathilda ani nikto iný nikdy neuvidia po mojom boku inú ženu. Zrejme tu budem mať veľa času na premýšľanie. No bez ohľadu na to, čo z toho vzíde, sa na niečom dohodnime: Ak sa dostanem na slobodu, posledný deň vo februári, ktorý bude nasledovať po mojom prepustení, prídem o dvanástej napoludnie na našu lavičku v zámockej záhrade a budem tam čakať presne hodinu. Ak prídeš, budem vedieť, že chceš byť so mnou. Iba pre nás dvoch. Ak neprideš, budem tvoje rozhodnutie akceptovať a nikdy viac ťa už nebudem kontaktovať.“

Nie, nemohol to byť omyl ani nepozornosť. Patrizii nemohlo uniknúť, že Hegela nedávno za veľkého záujmu médií zbavili viny. Určite nezabudla, že sa majú stretnúť vo februári. V tom mesiaci sa zoznámili a zaľúbili. To, že Patrizia neprišla, mohlo znamenať iba jedno – je koniec. Hegel si pod desivým, bezduchým CT skenerom uvedomil, že musí akceptovať koniec svojej možno poslednej pravej lásky. Mobil ho vibrovaním upozornil na prichádzajúcu správu. Skôr reflexívne ako zo záujmu sa pozrel na displej. Jula. Už zasa. Po štvrtý raz v ten deň. Vedel, že keď sa ho Jula tak úporne snaží zastihnúť, musí ísť o niečo dôležité. No presne z toho dôvodu si jej správy zatiaľ neprečítal, nieto aby na ne odpovedal. *Nie ďalší problém. Nie dnes.*

„Pán profesor Hegel, nech sa páči, poďte,“ oslovil ho primár, ktorý si osobne pozrel jeho CT snímku.

Pokojným krokom a vzpriamene vošiel Hegel do ordinácie, posadil sa za stôl oproti primárovi, oprel sa dozadu a prekrížil si nohy.

Primár sa naňho pozrel naliehavým pohľadom. „Zrejme už tušíte, o čo ide. Symptómy, ktoré ste opísali, sú jednoznačné. Prišli ste práve včas, pán kolega. Máte aneuryzmu hrudnej aorty, typ Stanford A.“

„Takže vzostupnej aorty.“ Hegel pôsobil úplne vyrovnane, aspoň navonok.

„Profesor Hegel, musíme vás okamžite operovať, inak sa môže stať, že túto noc neprežijete. Ale to vám asi nemusím vysvetľovať.“

Hegel sa ani nepohol. „V živote každého raz nastane noc, ktorú neprežije. Viete, keby som nemal dcéru, bola by mi táto noc rovnako dobrá ako hociktorá iná. Lenže ja mám dcéru – našťastie. Takže, kam mám ísť?“

„Hneď dám pripraviť operačnú sálu. S trochou šťastia vás dáme úplne do poriadku,“ usmial sa primár. „Po operácii si vás tu týždeň necháme, potom bude nasledovať rehabilitácia, najmenej na štyri týždne. Dostanete nášho najlepšieho operujúceho lekára, uvidíte, že to dopadne dobre!“

Práve keď sa chcel Hegel spýtať, či si môže pozrieť svoju CT snímku, opäť mu zavibroval mobil, ktorý mal položený pred sebou na primárovom pracovnom stole. Tentoraz to nebola Jula. Volal mu Oswald Holder zo Spolkového kriminálneho úradu v Berlíne.

„Prosím vás, ospravedlňte ma. Viem, že teraz je to nanajvýš nevhodné, no keď mi volá Spolkový kriminálny úrad, väčšinou ide o niečo veľmi dôležité. Musím to vziať.“

Primár sa naňho prenikavo pozrel. „Aj toto je veľmi dôležité!“ Hegel vzal mobil a prijal hovor.

„Mohli by ste spontánne prísť na policajnú stanicu vo Wannsee? Zaujímam by ma váš názor. Ale muselo by to byť hneď teraz, kým tu máme svedka.“ Holder znel vecne ako vždy, no z jeho slov bolo cítiť nástojčivosť.

„Práve teraz mi to nevyhovuje. O čo ide?“

„Je tu jeden chlapec, ktorý tvrdí, že jeho matka bola zavraždená. Problém je, že nie je veľmi spoľahlivý. Rád by som poznal

váš názor, skôr než uveríme jeho táraninám, zosmiešnime sa a naštveme daňových poplatníkov.“

Hegel opäť pocítil svrbenie v pravej paži. „Obávam sa, že to riziko budete musieť podstúpiť, Oswald. V tejto chvíli vám nemôžem pomôcť.“

„Škoda, nedá sa nič robiť.“ Holder znel všelijako, len nie spokojne. „Iba som z toho nechcel robiť veľkú vec, aj kvôli chlapcovi. Má veľké problémy, ktoré sa teraz ešte zhoršia.“

Hegel sa už-už chcel rozlúčiť, keď mu niečo zišlo na um. „Povedali ste, že ste vo Wannsee? Celkom dobre to tam poznám, v podstate je to dedina. Ako sa volá žena, ktorú podľa chlapcovej výpovede zavraždili?“ Holder zrejme vzal do ruky hárok papiera a čítal. „Takže, chlapec sa volá Silvan, má sedemnášť rokov a na okrsku je dobre známy. Jeho údajne zavraždená matka sa volá, moment... áno, tu to je: Volá sa Patrizia Bergová.“

1. kapitola

Silvan, pred tromi hodinami

Ty sprosté teľa, o pár dní sa aj tak vrátiš z Mesiaca a zasa mi „pôjdeš na nervy.“ Schulz sa zohol k Silvanovi, aby mu pošepol do ucha slová na rozlúčku. „Nemysli si, že mi budeš chýbať, ale očakávam, že čoskoro sa zasa uvidíme.“

Silvanom tie slová nepohli. Práve naposledy jedol v tejto jedálni, po troch dlhých rokoch. Schulz bol niečo ako jeho hlavný dozorca, aj keď taká funkcia oficiálne neexistovala. No neexistovali ani mesačné teľatá, aspoň nie v tom zmysle, ako si predstavoval Schulz. Nevzdelaný muž trpiaci komplexom menejcennosti stále veril, že za znetvorenie dobytku môže zhubný vplyv Mesiaca v čase jeho narodenia.

„Máš nový dezodorant, vonia lacnejšie. Znížili ti plat?“ zadrel Silvan a ďalej hľadel na tanier s krajcom chleba s dvomi plátkami syra, ktoré mali rozdielny názov, no chutili rovnako, teda nijako.

„To by si rád vedel.“ Schulz vystúpil spoza Silvana a postavil sa vedľa neho k stolu.

Silvan nepochopil Schulzovu reakciu. Predsa mu položil jasne sformulovanú otázku, z ktorej vyplýva, že Silvan to *chce vedieť*. Nehľadiac na to, že to už vedel, pretože Schulz dva a pol roka jazdil do práce autom, no posledný polrok očividne prešiel na bicykel. Prezradili ho odtlačky od svoriek na nohaviciach. Možno Schulz prišiel o vodičský preukaz, považoval to však za málo pravdepodobné, pretože také poníženie by si nepochybne vybil na Silvanovi. Lenže miera každodenného ponížovania sa nezmenila, zatiaľ čo Schulzovi pribudli zmeny navyše.

„Teraz ti niečo poviem.“ Schulzovi páchlo z úst a bol neho-

lený. „Lezieš mi na nervy viac ako ostatní chalani. Som rád, že ťa konečne prepustili, tak sa snaž, aby si sa sem tak skoro nevrátil. Bude to lepšie pre nás oboch.“

Keď Silvan zdvihol zrak, pohľad mu padol na štyroch chlapcov pri vedľajšom stole. Všade videl rozpory a jeho mozog bol taký zaneprázdnený ich spracovaním, že ani nevnímal, či Schulz v urážkach pokračuje alebo nie. Kto si, prosím pekne, natrie pod Nutellu maslo, nechá čajové vrecúško v hrnčeku, aj keď už z neho pije, krája palacinku nožom alebo pije jogurt z pohára ako mliečny koktail? Prečo to tí chalani robia, dopekla?

„O pol hodiny si vonku, zvládneš to?“ Schulzove slová vytrhli Silvana z úvah.

„Prídu po mňa?“

„No.“ Schulz sa ľstivo uškrnul. „To by som musel tvojim rodičom oznámiť, že ťa prepustia o deň skôr. Nechtiac som na to zabudol. Zavolaj si taxík, peňazí máš predsa dosť.“ Schulz sa s veľkým gestom sklonil nad Silvanove raňajky a s doširoka otvorenými očami naplul chlapcovi do taniera. „To je môj darček na rozlúčku za to, že si mi tri roky liezol na nervy!“

Pluvanec na jedle. Ako kedysi, keď otec... Nie, to nie! Silvan zbledol a nezmohol sa na slovo. Prudko vyskočil zo stoličky, pobzeral sa okolo seba a najhlasnejšie, ako vedel, zakričal: „Schulz sa povracal, potrebuje lekára!“

V jedálni nastalo ticho, ktoré však netrvalo dlho. Nikto nepribehol Schulzovi na pomoc ani nezavolal lekára. Všetci prítomní otočili hlavy jeho smerom a vybuchli do hlasného smiechu. Divoko vykrikovali jeden cez druhého, že je zasa opitý alebo že Silvana na rozlúčku vyfajčil a povracal sa z toho.

Schulz vrhol na Silvana mrazivý pohľad a usmial sa úsmevom, ktorý bol všetko, len nie priateľský.

„Snaž sa, aby si sa sem nikdy nevrátil. Ak sa tu ešte niekedy ukážeš, nebudeš mať ani minútu pokoj!“

2. kapitola

Ten deň bol príliš pekný na to, aby sa skončil katastrofou. Vtedy to však Silvan ešte nemohol tušiť. Vystúpil z taxíka na mieste, kde sa cesta rozdvojovala a k vile pri jazere Kleiner Wannsee v jednej z najkrajších a najdrahších berlínskych štvrtí to bolo už len niekoľko sto metrov. Už aj predtým, ako musel odísť z domu, vnímal malebnosť toho miesta s nádychom melanchólie. Rozľahlý pozemok s prístaviskom a jachtou bol síce neskutočne krásnym miestom na život, no matkino bohatstvo malo aj tienisté stránky. *Napríklad môjho otca.* Napriek všetkým peniazom to Silvan nikdy nemal ľahké, vôbec nie. S väčšinou kamarátov sa časom odcudzili, aj tak ich nikdy nemal veľa. *No bolo ich viac ako za posledné tri roky dokopy.* Silvan nikdy nepochopil, prečo sa mu druhí radšej vyhýbajú, nikoho predsa neurážal, nekopal, nehrýzol ani neoplúval. Často tvrdili, že je na všetko príliš hlúpy a hrať sa s ním nie je zábavné. Nemohli predsa vedieť, čo sa odohráva za múrmi panskej vily, keď odídu a on ostane sám.

Silvan sa opäť porozhliadol po mieste, ktoré roky videl iba v svojich spomienkach. Dom na neho vždy pôsobil trochu odstrašujúco, najmä keď vedel, že iba veľmi málo ľudí má to šťastie žiť v takom blahobyte. *Nevidia vo mne nič iné ako peniaze mojich rodičov.* Bohužiaľ, aj jeho otca Martina zaujímali iba výhody, ktoré so sebou prinášalo manželkino bohatstvo, keď sa s ňou pred osemnástimi rokmi zoznámil. Pri myšlienke na otca sa Silvan zarazil. Zastal a kúsok pred bránou vedúcou na pozemok si urobil krátku prestávku. Tešil sa, že konečne zasa uvidí mamu. Tak ako vždy, aj keď bol preč iba niekoľko hodín. Ale

otca? Nie, ten mu nechýbal. Despotický muž, ktorý sa hrá na hudobného producenta. Pred dvadsiatimi rokmi vydal istej skupine jeden hit s trápnyim názvom *Like a skunk* – a potom už nič. Celý zisk premrhal a neskôr, počas stavebného boomu v Berlíne a okolí, bez akýchkoľvek odborných znalostí založil stavebnú firmu, ktorá zakrátko takmer zbankrotovala. Presne vtedy si omotal okolo prsta Silvanovu mamu historkami zo sveta popových hviezd a platinovou platňou na stene a ona sa za neho príliš rýchlo vydala. Silvan poznal veľa príbehov z obdobia pred svojím narodením, mama mu ich často rozprávala. Vždy ho bolelo, keď počúval, ako sa do toho odporného muža zalúbila. Iba vďaka jej kontaktom na bohatých a mocných ľuďoch sa Martin Berg, panovačný mačo závislý od koksu, ktorý svoju manželku udrhel viac než len raz, napokon dostal k stavebným zákazkám. Veľkým lukratívnym zákazkám, ktoré by nikdy nezískal bez bezúhonnej povesti rodiny, do ktorej sa oženil.

Silvan sa však nechcel rozčuľovať nad svojím otcom. Ešte nie. Napokon tri roky nebol doma a opäť zažiť domov so všetkými jeho obrazmi, zvukmi a vôňami ho stálo veľa síl. Chcel sa sústrediť iba na to, ako ho o chvíľu mama šťastne objíme a zahrnie láskou. Silvan sa opäť poobzeral okolo seba. Po takom dlhom čase strávenom v nedobrovoľnom exile si chcel domov vychutnať. Opatrne ho vdychovať, voňať a cítiť. *Nechať ho na seba pôsobiť, ale iba to dobré.* Obrovský dom z pálených tehál so zbytočnými dvadsiatimi izbami a garážou, do ktorej sa zmestí celý vozový park, nikdy nepovažoval za prejav márnostatnosti ako mnohí iní. Pre neho to bolo detstvo, a to znamenalo snívanie, smiech a plač. *Nič iné! To ostatné nechaj vonku, skončilo sa to, už ti to nemôže ublížiť.* Bol to jeho domov, hoci mohol tak trochu za to, že bol tri roky preč.

Tiché škrípanie štrku pod nohami mu v ušiach znelo ako hudba. Divorastúce rastliny pozdĺž cesty, tabuľu s nápisom *Súkromný pozemok* a príjazdovú cestu, ktorá stúpala najskôr mierne, potom prudko, vnímal po rokoch neprítomnosti ako starého priateľa, s ktorým zažil tolko dobrodružstiev, že ich už nikto nerátal.

Silvan sa ostýchavo pousmial, keď si spomenul, ako sa nenápadne vykrádal z domu. V nasledujúcom okamihu mu úsmev zmeravel, pretože nevyhnutne nasledovala spomienka na to, že sa mu nikdy nepodarilo nepozorovane sa vrátiť. Niekedy aj preto, lebo si nepamätal, že vôbec odišiel.

Silvan sa pozrel na hodinky. Schulz neoznámil jeho rodičom, aby poňho prišli o deň skôr. Jeho predčasný príchod tak bude pre mamu naozajstným prekvapením a tešil sa, ako si to vychutná. Tak ako si vychutná posledné metre k domu bez ohľadu na to, čo sa v ňom v minulosti stalo. Chcel vnímať každý krok, každý nádych. Všetko, čo ho mohlo vrátiť do šťastných dní jeho života, aj keď ich nebolo veľa.

Silvan prišiel k bráne. Kedysi bola pekná a lesklá, teraz sa na viacerých miestach tvorila hrdza a bolo poznať, že ju už dlho nikto nevyčistil a nenaleštil. *Zrejme na to personál nemá čas.* Zapol si vrchný gombík na bunde. Nemrzlo, no do tváre mu fúkal studený vietor.

Silvan sa strhol, keď sa niekoľko metrov od neho niečo pohlo. Keď sa pozrel lepšie, zbadal tesne nad zemou poletovať motýľa. *Aký je krásny! Musí to byť jeden z prvých v tomto roku. Mama má motýle rada. Vidí v nich symbol premeny. Zo škaredej húsenice sa stane krásny lietajúci tvor.* Silvana premožla nostalgia a predstavil si, že aj on a jeho mama sa premenia na motýle a len tak odletia. Vybral z vrečka mobil, zapol kameru a nasmeroval ju na motýľa.

„Pozri sa, mami! Prichádza výnimočný hosť. Vo výnimočný deň! Vrátil som sa ti a je dvadsiaty deviaty február. No nie je to dôvod na oslavu?“

„Ahhhh!“ Silvana vyrušil prenikavý ženský krik.

Bol krátky a jasný a prišiel odniekiaľ zozadu. Chlapec spustil ruku, v ktorej držal mobil, a otočil sa smerom, odkiaľ sa ozval výkrik. Dom bol ešte asi sto metrov ďaleko, zvuk prišiel spoza domu. Silvan bežal najrýchlejšie, ako vedel, a keď zahol za roh, všimol si, že v jednom z okien na treťom poschodí sa niečo pohlo. Nieкто stál na parapetnej doske a Silvan jasne videl, kto to je.

„Mama?!“

Nerozmýšľal a ozlomkrky bežal bližšie s pohľadom upretým na mamu, a viackrát sa pošmykol. Videl, ako jej šaty – alebo nočná košeľa – vejú vo vetre. Ako sa na parapetnej doske pohybuje dopredu a dozadu. Neisto, knísavo, hrozivo. A potom, práve keď dobehol pod okno, sa to stalo. Naklonila sa dopredu, tak hlboko, až ju sila gravitácie strhla nadol. Zaznel krátky, ostrý výkrik a nasledoval neznesiteľný zvuk tela, ktoré dopadlo na kamennú dlažbu – potom nastalo ticho.

Silvan hľadel ako paralyzovaný najskôr na telo nehybne ležiace pri jeho nohách, potom sa pozrel hore. Tam, kde pred malou chvíľou stála. Zdalo sa mu, že za oknom vidí tieň, a nepochyboval o tom, komu patril. *Bol to otec! To on mamu zavraždil! Panebože, vždy som sa toho bál, ale že to naozaj urobí?* Silvan nemohol ísť do domu zavolať pomoc. Vbehol by otcovi rovno do náručia a ten by to nenechal tak. *Musím odtiaľto zmiznúť, a to čo najrýchlejšie! Skôr ako zabije aj mňa, lebo som videl, čo spáchal.*

Silvan sa rozbehol späť k bráne. Videl ho otec? Alebo ho už prenasleduje? Silvan sa neobzeral, nie teraz, nie v tejto situácii. *Musím sa poponáhľať, možno lekári mamu ešte zachránia!* Silvan dobehol k bráne, ktorá bola ešte stále otvorená. Zavolá na políciu a zavolá aj záchranku. Ale najskôr sa odtiaľ musí dostať živý. Zastavil a obzrel sa, potom sa rozbehol na príjazdovú cestu. Nikto ho neprenasleduje a...

Skôr ako stihol dokončiť myšlienku, začul zvuk motora. Zo zákruty sa vyrútilo auto. Pocítil tupý náraz, potom sa mu zatemnelo pred očami.

3. kapitola

Tak si sa vrátil, ty malý idiot.“ Ako v zlom sne prenikol k Silvanovi otcov hlas a po chrbte mu prebehol mráz.

Cítil sa ťažký, vôbec nevedel, kde je a čo sa stalo. Ležal na koženej pohovke, chladnej a tvrdej. Keď opatrne otvoril oči, uvidel nad sebou štukový strop zdobený ornamentmi. Bol vysoký a veľký a Silvan poznal každý jeho detail. Nebol to strop v jeho izbe v liečebni, v ktorej strávil posledné tri roky. Vedel to bezpečne, veď na tej pohovke ležal a na ten strop cival najmenej tisíckrát. Otec ho tam nikdy nenavštívil. *Našťastie. Ale kde som a prečo si na nič nespomínam?* Na čele cítil pulzujúcu bolesť, bolelo ho aj telo, akoby od niektorého z chlapcov dostal nakladačku. Otočil sa za hlasom, ktorý mu bol známy a zároveň odporový. Pohľad sa mu stretol s otcovým, zjavne ho už dlhší čas pozoroval.

„Čo sa deje?“ Silvan mal sucho v hrdle, slová z neho vychádzali ťažko.

Otec, sediaci v kresle oproti synovi, sa namiesto odpovede predklonil a laktami sa oprel o kolená. Silvanovi nezrýchčila pulz chvastúnska póza ani prehnane seriózny oblek, ktorý mal Martin Berg na sebe. Bolo to niečo, čo u otca nikdy predtým nevidel.

„Ty si plakal?“ Chlapec sa s námahou a sykajúc bolesťou posadil.

V slabom svetle nástenných svietidiel si všimol niečo lesklé, čo sa otcovi tiahlo od očí po líca. Jednoznačne slzy, ale je to možné? Je možné, aby veľký Martin Berg, úspešný hudobný producent a stavebný podnikateľ, plakal? *Má vôbec slzné žľazy?*

„Len si nič nenahovárať, tá zrážka bola tvoja vina. Vybehol si zo zákruty tak nečakane, že som nestihol zabrzdziť. Buď rád, že sa nič nestalo. Zdá sa, že si celý. Alebo ťa niečo bolí?“ spýtal sa otec a ľavou rukou si prešiel po tvári.

Silvan si nedokázal spomenúť, ako sa dostal na pohovku. Nebol ešte pred chvíľou v jedálni a nevečeral? Nie, bolo svetlo. Spomenul si na zvetranú bránu vedúcu k ich vile.

„Vyšiel som hore po ceste až k bráne!“ Spomienky sa mu pomaly vracali.

Otec nereagoval. Iba si odkašľal a ešte viac sa vzpriamil. „Prišiel si skoro, čakali sme ťa až zajtra.“

Skoro? Čakali? Vari nie som so Schulzom a ostatnými? Moment, bola tam predsa...

„Kričala!“ Silvan prudko vyskočil z pohovky. „Stála na parapetnej doske!“

Martin Berg sa apaticky pozrel na syna, ako keby mu položil zbytočnú otázku. „Na také nezmysly teraz nemám náladu. Prišiel si o deň skôr, to sa nerobí, je to nezdvorné. Nie sme na teba pripravení. Najlepšie bude, keď sa poriadne vyspíš, dám ti niečo na spanie. Dnes sa ti nemôžem venovať. Ani ja, ani tvoja matka.“

Otcove slová sa od Silvana odrazili. „Spadla, priamo k mojim nohám!“

Chlapec cítil, ako mu bije srdce až v hrdle. Áno, naozaj sa to stalo, aspoň to tak vyzeralo. Spomenul si, že bežal, preč, preč od domu. Ale prečo? Náhle sa mu vybavil výkrik a biele šaty vejúce vo vetre. Čo to bolo? Rozhliadol sa po miestnosti, hľadajúc pomoc, a pohľad mu padol na obraz, ktorý visel na stene za otcom vedľa starých loveckých zbraní a brokovnice starého otca. Bola na ňom lúka a malé dievčatko pozorujúce motýľa. *Moment, motýľ!*

„Už viem! Prvý motýľ, niečo výnimočné! Bol som v záhrade. Možno som dokonca natočil video!“ Silvan náhlivo siahol do vrecka nohavíc, no mobil tam nebol. Poobzeral sa okolo seba a zistil, že jeho mobil leží na sklenenom konferenčnom stolíku

pred ním. Zrejme ho tam položil otec, ale to teraz nebolo dôležité. Silvan ho vzal do ruky, odblokoval rozpoznáním tváre a otvoril príslušný album. „Áno, naozaj tu mám video! Natočené ani nie pred hodinou, vedel som to.“

„Ty si filmoval?“ spýtal sa Martin Berg zmeneným hlasom a naklonil sa dopredu.

„Áno, keď som zbadal toho motýľa.“ Silvan klikol na odkaz a otočil displej k otcovi. Z mobilu sa ozvali slová v dobrej zvukovej kvalite: „Prichádza výnimočný hosť. Vo výnimočný deň! Vrátil som sa ti a je dvadsiaty deviaty február. No nie je to dôvod na oslavu?“ Potom v pozadí zaznel výkrik, mobil sa priblížil k zemi, tras, beh, koniec.

„Už si spomínam, vypadla z okna!“ Silvanovi sa rozbúchalo srdce, bolesti pominuli, pri rozprávaní mu lietali z úst sliny. „Spadla predo mňa na zem, kde je? Čo je s ňou? Chcem ísť za ňou!“

Chcel sa cez sklenný stôl vrhnúť na otca, keď si všimol, že v jeho pohľade sa niečo zmenilo.

„Čo za nezmysly to zasa trepeš, idiot?“ Martin Berg sa pomaly zdvihol z vŕzgajúceho kresla. „Musíš sa poriadne vyspať, nech ti z tela vyprchajú drogy. Nevedel si sa dočkať, kedy si zasa niečo dáš, však?“

Prečo to otec hovorí? Kde by vzal drogy? Silvan sa roztriasol. Keď otec pristúpil k nemu a trochu prisilno mu položil ruky na plecía, napol každý sval svojho tela. *Nie, prosím, nie!*

„V tomto stave ťa k matke nepustím, na to zabudni. Najskôr si odpočiň a zajtra ju možno uvidíš. Ak si dovtedy prestaneš vymýšľať. Potom pôjdeš k tete Sare. Matka ju poprosila, aby si ťa na nejaký čas vzala k sebe. My sa teraz o teba nemôžeme starať.“

Silvanovi sa zakrútila hlava. „O čom to hovoríš?“

Intuitívne sa otcovi vytrhol a o dva kroky ustúpil.

„Zavolám tomu Schulzovi a spýtam sa ho, čo ti dal.“ Otcov pohľad by sa dal interpretovať ako ustarostený – keby si niekedy robil o syna starosti.

„Bol si to ty.“ Silvan už iba jachtal, triasli sa mu kolená. „To ty si zhodil mamu z okna! Si netvor.“